

Sygn. akt: VII C 1639/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2014 r.

Sąd Rejonowy w L. VII Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Aneta Murawska
Protokolant:	sekr. sądowy Andrzej Janas

po rozpoznaniu w dniu 30 lipca 2014 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa K. P. i A. P.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powodów uprawnionych solidarnie: K. P. oraz A. P. kwotę 3.848,62 złote (słownie: trzy tysiące osiemset czterdzieści osiem złotych i sześćdziesiąt dwa grosze) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 18 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powodów uprawnionych solidarnie kwotę 1.227 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt VII C 1639/13

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 18 listopada 2013 roku a skierowanym przeciwko stronie pozwanej (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. powodowie: K. P. i A. P. wniesli o zasądzenie od strony pozwanej na ich rzecz solidarnie kwoty 3.848,62 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 18.08.2013 r. do dnia zapłaty

oraz o obciążenie strony pozwanej poniesionymi przez nich kosztami procesu.

W uzasadnieniu żądania pozwu, powodowie wskazali, że w dniu 17 lipca 2013 roku powodowie poruszając się swoim samochodem marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) zostali poszkodowani w kolizji, spowodowanej przez kierującego samochodem marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca kolizji był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu samochodowego w (...) S.A.

Powodowie powiadomili ubezpieczyciela sprawcy kolizji o jej zaistnieniu pismem z dnia 05.04.2013 r. doręczonym stronie pozwanej w dniu 17.07.2013 r.

Wysokość szkody rzeczoznawca pozwanego wycenił na kwotę 2315,30 złotych i dokonał wypłaty odszkodowania na rzecz każdego ze współwłaścicieli w kwotach po 1157,65 zł.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana- (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa oraz obciążenie powodów poniesionymi przez stronę pozwaną kosztami postępowania w sprawie. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew, strona pozwana podała, że zebrana w toku postępowania likwidacyjnego dokumentacja wskazuje, że roszczenie powodów jest nieuzasadnione co do wysokości.

Przedstawiona przez powodów kalkulacja stanowi jedynie dokument prywatny i nie może być jedyną podstawą do obliczenia wysokości szkody.

Strona pozwana zarzuciła ponadto, że samochód powodów w dacie wypadku był 14 letnim samochodem. Strona pozwana, wobec braku faktury za naprawę tego samochodu, zastosowała wskaźnik amortyzacji, aby dostosować faktyczną wartość uszkodzonej rzeczy.

Strona pozwana zarzuciła ponadto, że w przypadku nienaprawienia szkody należy przy ustalaniu wysokości rekompensaty pieniężnej brać pod uwagę hipotetyczne nakłady, jakie przy uwzględnieniu przeciętnych cen są niezbędne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 lipca 2013 roku powód K. P. poruszając się swoim samochodem marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został poszkodowany w kolizji, spowodowanej przez kierującego samochodem marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca kolizji był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu samochodowego w (...) S.A.

Sprawca kolizji na miejscu zdarzenia spisał oświadczenie o swojej odpowiedzialności za kolizję. Sprawca kolizji wymusił pierwszeństwo wobec czego został uszkodzony prawy przód samochodu marki S..

Dowód:

- zgłoszenie szkody- w aktach szkody;
- oświadczenie sprawcy w aktach szkody;
- zeznania powoda- k. 54.

W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana ustaliła szkodę w pojeździe powodów na kwotę na kwotę 2315,30 złotych.

Dowód:

- decyzja pozwanego w aktach szkody.

Rzeczoznawca samochodowy określił koszt naprawy pojazdu powodów na kwotę 6.163,92 zł.

Dowód:

- operat rzeczoznawcy- k. 9-13.

Koszty naprawy uszkodzeń w samochodzie powodów marki S. (...) powstałe wskutek zdarzenia z dnia 17.07.2013 r. ustalone wg stanu na miesiąc wystąpienia szkody wynoszą:

- 6191,91 zł dla naprawy przeprowadzonej z użyciem wyłącznie części oryginalnych, sygnowanych marką producenta pojazdu;

-5310,54 zł dla naprawy przeprowadzonej z użyciem części j.w i jedyne oferowanego na rynku zamiennika klasy Q –tzw. Oryginalnego zamiennika;

-5106,91 zł dla naprawy przeprowadzonej z użyciem części j.w i jedyne oferowanego na rynku zamiennika klasy PJ, tj: tzw. Części zamiennej o porównywalnej jakości.

Dowód:

- opinia techniczna biegłego sądowego L. S.- k. 69-94.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Istota sporu sprowadzała się do ustalenia przebiegu zdarzenia szkodowego albowiem w ocenie strony pozwanej uszkodzenie pojazdu powodów, na które się on powołuje i z którym wiąże odpowiedzialność odszkodowawczą strony pozwanej jest wygórowane.

Zgodnie z treścią art. 361 §1 i §2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Jak wskazuje się w literaturze przedmiotu kryterium adekwatności, jakie zostało przyjęte przez ustawodawcę polskiego w art. 361 § 1 k.c. odwołuje się do „normalnych” następstw działania i zaniechania wywołującego szkodę. Innymi słowy adekwatne są „normalne” następstwa działania i zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wszystkie inne zaś są „nieadekwatne”. Oznacza to, że z grupy wszelkich możliwych skutków danego zdarzenia znaczenie mają (i rodzą odpowiedzialność odszkodowawczą, gdy spełnione zostaną pozostałe przesłanki) tylko te, które stanowią normalne następstwa danego działania i zaniechania, a więc tylko niektóre ze wszystkich możliwych skutków danego zdarzenia. Z oczywistych względów ograniczenie takie jest niezbędne, bowiem bez niego granice odpowiedzialności odszkodowawczej sięgałyby bardzo daleko, co nie dałoby się pogodzić ani z realiami ekonomicznymi, ani nawet z poczuciem sprawiedliwości. Dla stwierdzenia istnienia związku przyczynowego nie wystarcza więc jakiegokolwiek powiązanie przyczynowe między zachowaniem poszkodowanego a powstaniem lub zwiększeniem szkody, gdyż musi to być związek przyczynowy normalny w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. (por. wyrok SN z dnia 3 lipca 2008 r., IV CSK 127/08, M. Praw. 2009, nr 19, s. 1065).

W realiach przedmiotowej sprawy, zachodzi związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem szkodowym z dnia 17 lipca 2013 roku a powstałą szkodą.

Pomiędzy stronami sporna pozostawała kwestia wysokości szkody oszacowanej przez stronę pozwaną na kwotę 2.315,30 złotych.

Jak wynika z opinii biegłego sądowego L. S.koszt naprawy pojazdu powodów wynosi w trzech wariantach od 5106,91 zł do 6191,91 zł.

Strona pozwana wypłaciła powodom ogółem kwotę 2315,30 zł jako odszkodowanie z tytułu kolizji z dnia 17 lipca 2013 r.

Do zapłaty pozostawała więc dla powodów solidarnie pozostawała kwota jako różnica między kwotą wynikającą z opinii biegłego a wypłaconą przez pozwanego według wariantu z użyciem części oryginalnych sygnowanych logo producenta, tj. kwota 3876,61 zł jako różnica kwoty 6191,91 zł i kwoty 2315,30 zł.

Ponieważ powodowie domagali się zasądzenia kwoty 3.848,62 zł to biorąc pod uwagę, że kwota ta jest niższa niż w opinii biegłego sądowego L. S., to zasądzono kwotę, której domagali się powodowie w pozwie w całości.

Na marginesie należy podnieść, że wartość szkody z ekspertyzy prywatnej i wartość szkody z opinii biegłego sądowego są zbliżone.

Z uwagi na powyższe Sąd uznał powództwo za słuszne tak co do zasady jak i co do wysokości.

Istota ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wynikająca z art. 822 kc i nast. sprowadza się do tego, że zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za te szkody ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której zawarta została umowa ubezpieczenia. Szczegóły tej odpowiedzialności są unormowana w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz.1152). Według art. 36 ust. 1 tej ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie sumy gwarancyjnej. Zgodnie natomiast z art. 34 ust. 1 tej ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani - na podstawie przepisów prawa cywilnego - do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odpowiedzialność tą reguluje również ustawa z dnia 22 maja 2003 r. działalności ubezpieczeniowej (Dz.U. Nr 124, poz. 1151).

Zgodnie z treścią art. 436 kc w zw. z art. 435 kc samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Według zaś art. 361 § 1 kc, zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła. W myśl natomiast art. 361 § 2 kc naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Szkoda majątkowa jest to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem, jaki by istniał gdyby to zdarzenie nie nastąpiło. Chodzi o utratę lub zmniejszenie aktywów bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej. Z przepisu art. 361 § 2 kc wynika obowiązek pełnej kompensacji szkody. W orzecznictwie i w doktrynie przyjęte jest, że za szkodę powstałą w wyniku ruchu pojazdu mechanicznego odpowiadają in solidum posiadacz (kierowca) tego pojazd i ubezpieczyciel, przy czym poszkodowany może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Powodowi od zasądzonych świadczenia należą się również odsetki ustawowe. Zgodnie z art. 817 § 1 kc ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Powyższa regulacja jest koherentna tak z treścią art. 455 k.c. oraz w poglądem judykatury, a dalej z poglądem przedstawicieli piśmiennictwa w w/w zakresie. Wskazuje się, że skoro świadczenie z czynów niedozwolonych, jest świadczeniem bezterminowym, zobowiązany to jego spełnienia, w tym także ubezpieczyciel, winien spełnić świadczenie niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. W realiach przedmiotowej sprawy na w/w niezwłoczność należy patrzeć przez pryzmat art. 817§1 k.c. Z chwilą wezwania do zapłaty(co powoduje przekształcenie zobowiązania bezterminowego w terminowe) oraz z upływem terminu do spełniania świadczenia, w tej sprawie z upływem 30 dni od daty wezwania, dłużnik- tu pozwany pozostaje w opóźnieniu ze spełnieniem danego świadczenia. Z uwagi na to biorąc pod uwagę moment zgłoszenia skody oraz określony stronie pozwanej termin spełnienia świadczenia w wezwaniu do zapłaty zasadnym jest domaganie się odsetek ustawowych w sposób określony w pozwie.

Z uwagi na w/w Sąd orzekł jak w pkt I sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie z pkt II sentencji wyroku znajduje oparcie w art. 98 k.p.c. Powodowi jako stronie wygrywającej proces należy się zwrot poniesionych przez niego kosztów procesu.